

Valenciano, Saitabi i L'Espill, de València; *Asparkía*, de Castelló, i *Fragmentos i Goya*, de Madrid, així com articles de divulgació a revistes com *El Temps*, de València, i *Serra d'Or*, de Montserrat. Ha col·laborat en el mateix sentit amb la televisió valenciana. Ha estat comissària de diverses exposicions a Alacant, Detroit, el Japó, Mèxic, Nova York i València. És la principal coneixedora de la rica escola valenciana de pintura de la segona meitat del segle XIX i la primera meitat del segle XX.

Resum del text llegit pel senyor Francesc Fontbona i de Vallescar en el Ple del dia 22 d'octubre de 2001

Enric Guinot i Rodríguez

Nascut a Castelló de la Plana l'any 1956. Es va llicenciar en història a la Universitat de València el 1980, i va integrar-se al Departament d'Història Medieval d'aquesta Universitat com a professor ajudant. Després de doctorar-se el 1984 va consolidar la seva vinculació a l'esmentat departament en guanyar per oposició una plaça de professor titular d'història medieval.

Pertany, juntament amb els professors Antoni Furió i Ferran Garcia-Oliver, a la generació de mitjan dels anys vuitanta.

Un cop conclosa la tesi doctoral, que fou publicada per la Diputació de Castelló amb el títol *Feudalismo en expansión en el norte valenciano*, va estructurar la seva tasca d'investigador a l'entorn de tres grans eixos temàtics: la història de l'orde de Montesa a la baixa edat mitjana, la instauració de la societat feudal a la franja mediterrània compresa entre Sènia i el Segura, i el repartiment i la colonització del País Valencià als segles XIII i primer terç del segle XIV. Aquesta tercera línia de recerca es va concretar en una acurada edició de totes les cartes de poblament del País Valencià; més de vuit-cents pàgines que constitueixen un referent obligat per a qualsevol estudi relacionat amb el País Valencià a la baixa edat mitjana.

Recentment, ha publicat un ambiciós estudi del llibre del repartiment del Regne

de València, en el qual, a través de l'anàlisi combinada d'antroponímia i microtoponímia, estudia la provenença geogràfica dels primers pobladors cristians.

Darrerament, ha iniciat una quarta línia de recerca, relativa als sistemes de regadiu medievals valencians.

En vint anys de treball incessant, ha publicat vuit llibres, més de vuitanta articles en revistes especialitzades i ha participat en una quarantena de congressos. Membre del consell de redacció de la *Revista d'Història Medieval* i del consell assessor de la revista *Mi llars. Espai i Història*. Actualment, és un dels principals especialistes en la baixa edat mitjana del País Valencià i un dels principals interlocutors dels medievalistes de Catalunya i de les Illes a València.

Resum del text llegit pel senyor Antoni Riera i Melis en el Ple del dia 22 d'octubre de 2001

Tomàs de Montagut Estragués

Nascut l'any 1952 a Campelles (Vall de Ribes). Es llicencià en dret el 1975 i en filosofia i lletres (secció d'història medieval) el 1977 a la Universitat de Barcelona.

Va ampliar la seva formació acadèmica amb cursos sobre dret comparat a Estrasburg i a Itàlia. Inicià la seva carrera docent a la Càtedra d'Història del Dret del doctor Josep M. Font i Rius, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, primer com a professor ajudant (1976), després com a professor adjunt (1982) i, finalment, com a professor titular. Va guanyar per oposició la Càtedra d'Història del Dret de la Universitat de Santiago de Compostel·la (1991) i per concurs de mèrits la de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona (1993), on, actualment, és catedràtic d'Història del Dret i de les Institucions.

Les seves línies d'investigació, dins de les quals s'inclouen la majoria de publicacions, d'activitats de recerca i tesis dirigides, són: la història de les institucions polítiques i financeres de Catalunya i de la Corona d'Aragó; la història de la recepció del *ius com-*